

Med nami.

Zložil Vekoslav Remec.

1.

Škrjanček poje, žvrgoli...
In tvoje rosne so oči
ob pesmi tej, prijatelj moj,
kajliš prvič jo nocoj?

Ne, ne — saj vem, da bi srce
s škrjančkom rado ti v polje
med lehe padlo v skriti stan,
ko dahnil bi skoz jutro dan.

Pa nimaš doma, večna pot
je tvoja, delež vseh sirot,
ki večnost nosijo v očeh
in v srcu noč, na licu smeh.

2.

A nič ne maraj!... Ti si srečen.
Zamahneš z roko — že blešči
se nad domovjem žarek večer
ljubezni tvojih težkih dni.

In vidiš daljno domovino:
tam vriska duša v solčni dan,
popotnik roma skoz dolino,
oko poljublja rosno plan.

In tam — tvoj dom, ki tvoje sanje
priklicale so ga iz tal,
tam zemlja, kjer vse duh tvoj žanje,
kar je tujine mrak vsejal.

3.

O, tam je zemlja, tam iz grude črne
življenje mlado v dan kipi,
in vsako kapljo ti hvaležna vrne,
ki padla ti je s čela, iz oči.

O, kaj si misli, kaj dejanj pogumnih
sred sveta v duše že sejaj —
spoznal boš v hvalospevih, v frazah
šumnih,
da svojo kri si skalam, pesku dal.

4.

— Marker, še eno črno! — Proza,
ah, sama proza, da, prijatelj moj...

In sam sem med ljudmi in me je groza
kot nikdar še nocoj.
Zakaj? — Jaz sam ne vem...
Le ko v oko ti zrem,
se zdi mi, da si tak kot jaz,
da nosiš moj obraz.

O treznosti vsi drugi govore,
ko jezik se sumljivo jim zapleta,
in idealnosti se vsi smeje,
ki le sramota je za naša leta.
Ljubezen! O, to je norost norosti
in tepec vsak, kdor z njo se ukvarja,
in kar se tiče sanjave mladosti —
ni vredno, da se človek pogovarja.

Tako ne ti in jaz...
Oči se tebi zablešče — že si pijan,
beraču groš daš — že idealist,
ljubezen, kaj bi pravil, pogled vdan —
Že iz srca privre ti verz kristalnočist.
Ah in mladost! Visoko pne se most
preko življenja in te k zvezdam pelje,
trpljenja vsa so sladka ti radost,
resnica živa vse prikrite želje.

Da, to smo mi,
in kdor želi
se z nami meriti,
naj preko vsega upre pogled —
in mra mu k bodočnosti polet
moči potisočeriti...

5.

Pa to ni nič... Tam gramofon
s škrjančki, s fanti se prepira
in med cingljanjem svetlih kron
puščobe duša ti umira.

Pojdiva!... Če ti v duši vstaja bol,
daj, da enkrat te v stan svoj mirni vedem,
tam, veš, v kotičku Phidijev Apol
molči z lepoto davno v licu bledem.

Z njim včasih, glej, se kaj pogovoriva
— seve molčé on — govorim le jaz —
in čudež, govorica nema, živa,
razjasni duh mi temni in obraz.

